

Vi andre skal nok klare os, eliten skal nok klare sig. Men dem, der bliver de reelle tabere ved et nej den 28. maj, bliver dem, der har sværest ved at klare sig i øvrigt og dem, der har sværest ved at få en fremtid i øvrigt.

Derfor er et ja til Amsterdamtraktaten den 28. maj 1998 helt, helt grundlæggende for den danske befolknings selvværd, for det danske samfunds betydning, for den største udenrigspolitiske opgaves løft ind i det næste århundrede og endelig for hele det danske samfunds rolle i nærområdet, i Nordeuropa, i hele det store balstiske område. Det er de centrale argumenter.

Til dem, der taler om genforhandling, må jeg sige, at det tror jeg ikke et øjeblik på. Intet i vores erfaringsgrundlag peger derpå. Vi har oven i købet været i en situation, hvor den mulighed blev rejst, men den mulighed fik ikke medløb. Vi har også tidligere forpligtet os til, som udenrigsministeren sagde, at vi gennem en årrække ikke ville lægge hindringer i vejen for, at de andre kunne gå videre, hvis de havde ønske derom. Derfor må jeg anbefale, at det bliver et ja ved den kommende folkeafstemning og derfor må jeg sige, at et nej ikke er i dansk interesse, og at konsekvenserne vil være negative for det danske samfund.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Hvad vil Danmark foretage sig, hvis Danmark stemmer nej til Amsterdamtraktaten?

Lad mig sige, at jeg tror ikke på, det bliver et nej, jeg tror på et ja. Men lad mig da dvæle ved den hypotetiske situation: Hvad sker der så?

Et nej må respekteres af de øvrige EU-medlemslande, og det må også respekteres af den danske regering. Men et nej vil føre til en usikker og uoverskuelig situation, der sætter EU's udvidelse i stå, og som sætter Danmark på en nærmest umulig opgave. Der er næppe nogen af de andre lande, der har lyst til at genåbne 1½ års besværlige forhandlinger. Der vil uden tvivl være stor ulyst blandt de andre lande til at ændre ved forhandlingsresultatet, som det var svært at blive enige om. At få dem overbevist om nødvendigheden af det vil være lidt af en bedrift. Dertil kommer – hvad jeg synes nogle overser – at en genforhandling meget tænkeligt kan rejse spørgsmål om nogle af de emner, hvor Danmark har presset de andre til grænsen af, hvad de vil acceptere. Ikke mindst gælder dette på miljøområdet.

For det andet vil Danmark stå i en svær situation, hvis det endelig kom til en genforhand-

ling, for hvem skal definere, hvad der skal forhandles om, som statsministeren også var inde på? Hvad er det for krav, Danmark skulle stille op? Meldingerne fra nejsiden er jo af meget blandet karakter, mildest talt, spændende som den er fra det yderste venstre til det yderste højre. Skal vi spille ud med krav om bedre miljøgaranti for at tilfredsstille hr. Holger K. Nielsen? Skal vi spille ud med, at der skal være færre regler, som jeg går ud fra at fru Annette Just ville synes, eller skal vi spille ud med en udmeldelse, som jeg ved, at nogle andre modstandere ønsker? Det hænger jo slet ikke sammen, og derfor ville det være svært at definere, hvad der skulle forhandles om.

Jeg synes især, der er grund til at understrege, at et nej vil have andre konsekvenser end blot det, at det sætter udvidelsen i stå. Danmark har meget store interesser at varetage i de kommende år. Det gælder ikke kun udvidelsen, det gælder også den kommende finansieringsreform i EU, og det gælder reformen af landbrugs- og strukturpolitikken. Ved et nej vil Danmarks rolle og muligheder for at varetage vore egne interesser i disse spørgsmål blive afgørende forandret, og vores indflydelse vil blive svækket. Jeg ved, at fru Annette Just har interesseret sig meget for denne problemstilling, så det burde hun også tænke igennem til bunds.

Jeg må sige konkluderende, at udsigterne i tilfælde af et nej ikke er lyse. Jeg synes, de er dystre, så hvorfor sige nej, når der nu er så mange gode grunde til at sige ja?

Forhandling

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at takke både stats- og udenrigsministeren for svarene eller forsøget på at svare – for det var det i virkeligheden – på denne forespørgsel. Dog må jeg sige, at forsøget lykkedes ikke helt. Hverken stats- eller udenrigsministeren kom ind på, hvad regeringen gør, når nej kommer. For det gør det! Med den argumentation, regeringen har lagt for dagen i dag, er jeg ikke et sekund i tvivl om, at vi får et klart og tydeligt nej til den merpolitiske union, der er lagt op til.

Statsministeren siger meget betagende: Jamen når nu 15 lande har siddet i 15 måneder og arbejdet så hårdt og er nået frem til et kompromis, må fru Annette Just da kunne forstå, at det